

Но Каравеловъ не приема федерацията безусловно, при всички положения. Гърция не трѣбвало да участвува въ нея. Федерацията е възможна — продължава вестникътъ — „само между ония народи и ония народности, които иматъ еднакви стрѣмления които са ръководятъ по една идея“. Но само това не било достатъчно; главното условие било установяване на „равенство, братство, човѣколюбие и правдолюбие“. („Независимостъ“ бр. 42, г. III, 1873 г.). „Независимостъ“ искрено се стареа да убеди българитѣ и тѣхнитѣ съседи, особно сърбитѣ, у които съзира стремежа къмъ завоевания на чужди тѣмъ земи, да се споразумѣятъ, да изоставятъ всички вражди и дразги, да направятъ всички възможни отстъпки и компромиси, за да улеснятъ осъществяването на федерацията. Иначе тѣ рискуватъ да станатъ плячка на интереситѣ на Русия, Австрия и Турция.

„Свобода“ и „Независимостъ“ се очертаха още отъ самото начало като голѣми противници на чорбаджиитѣ, чиито животъ, постѣпки и отнасяне съ българския народъ критикуватъ безпощадно. Но Каравеловъ се прояви като краенъ сатирикъ въ фейлетонитѣ „Знаешъ ли ти кой сми?“. Въ тѣхъ се бичуватъ не само чорбаджиитѣ, които кокетирали съ властѣта и отивали противъ интереситѣ на българщината, но и безмилостно се осмиватъ недостатѣцитѣ на българската интелигенция, която се опитвала да подражава слѣпо на всичко чуждо. Никакви грѣшки, никакви недостатѣци не били прощавани. Въ този отдѣлъ били критикувани и журналисти — емигрантски и цариградски, които поддържали абсурдни становища; и църковни дейци, които не умѣели да турятъ въ редъ работитѣ на екзархията, и книжовници които не били дорасли за културна дейностъ. Отдѣлтѣ „Знаешъ ли ти кои сми“ билъ откритъ отъ Каравеловъ („Свобода“ бр. 22, г. II), но въ него почналъ да пише и Хр. Ботйовъ, и постепенно миналъ изцѣло подъ негова редакция.

Тѣзи два вестника не се очертаха като изключително политически. Тѣ отдаватъ особно внимание на всички културни и образователни проблеми, които занимаватъ българската интелигенция и които Каравеловъ разглежда презъ призмата на своитѣ революционно-философски разбирания. Каравеловъ изнася здрави мисли за ролята на нашата литература, която трѣбва да бѣде поучителна и да рисува действителния животъ, изказва правдиви мнения за задачитѣ на нашитѣ филолози, които при създаването на граматики и правописи трѣбва да иматъ за основа действителната жива речъ („Българете само тогава ще иматъ едно правописание, когато захванатъ да пишатъ чисто български и да оставатъ на страна и древно-славянскитѣ и рускиятъ езикъ“. „Свобода“, бр. 5, г. I, 1869); излага ценни мисли за задачата на критиката, която трѣбва да бѣде безпристрастна, сериозна, изчерпателна. Но дори да се възприемѣли неговитѣ съвети, все пакъ българскиятъ народъ, докато се намиралъ